

Gümüş Bir Tepside Hazana Sunmadım Gülüşlerimi

— ozlem--pala · 16 Ekim 2009

Ben,
Gümüş bir tepside hazana sunmadım gülüşlerimi
Ki onlar, mimiklerimi askıya almadan çok önceydi...
Hiç...
Ama hiç yüksek rakımlı bakışlarım olmadı,
Tıpkı,tıpkı senin gibi...

Ben,
Habis bir ura hapsedilmiş bedenim,
Günbegün kuruyan damarlarında
Kaybettim...

Ve yaşlı bir kadının,
Dağılan pazar yerinde,
Tezgâh altında unuttuğu ellerinde...

Kaderi kara çocuğun
/Adına anne denen/kimsesini
Kimsesizler sığınağında ararken
Unuttum...

Evlere sığmayan babanın,
Göklere sığdırıp öptüğüm
Pınarı kuru gözlerinde,
Gözlerinde unuttum gülmelerimi...

Ve gamsızca başını yastığa koyanları,
Bakışlarımla vurdum.

Kâh üşüdü omuzlarım...
Bank üzeri taş yastığım oldu.
Taşdı omuzlarım...
Islak karton kutunun alazında ısındım...
Ekmeğe katık aradağım da oldu,
Terimle yıkandığım da.

Ben,
Gümüş bir tepside hazana sunmadım gülüşlerimi !
Derme çatma düşlerim de oldu,
Tavan arası sakladığım hayallerim de.
Hiç...
Kibrimin katili olalı hiç af yüzü görmedim
İstemem de !

Çok gördüm bakışların gibisini...
Ve mabetlerinde terkettim.
Hepsini...
Ama hepsini...

Ben de sövdüm...
Ben de söylenmeyi bildim gün geldi
Ve daha dün, son tövbemden az önce...
Tıpkı senin gibiydi,
Tıpkı senin gibi bakınca gözlerime,
Lâ Havle...Lâ Havle...

Özlem Pala